

РЕШЕНИЕ

№ 4707

гр. София, 14.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4822** по описа за **2021** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по гл. XII АПК във вр. с чл. 63 ЗАНН.

Производството по делото е образувано по касационна жалба от [фирма]-гр.С., подадена чрез процесуалния му представител адв.А., против решение №20092321/12.04.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 10 състав, постановено по н.а.х.д. №5374/2020г. по описа на съда, с което е потвърдено Наказателно постановление №22-006604/10.04.2020г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С.. Искането на касационния жалбоподател е да бъде отменено решението на районния съд и да се отмени наказателното постановление, алтернативно се иска да бъде намалено наложеното с него наказание до минималния размер, предвиден в закона. В касационната жалба се твърди наличието на касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 НПК. Конкретно се сочи, че неправилно и необосновано районният съд приема, че С. С. Д. към момента на проверката е изпълнявал трудови функции по трудов договор, докато в действителност той се е обучавал и се е запознавал с характера на работата, за да прецени дали да сключи трудов договор. Твърди се и че е нарушението следва да се квалифицира като „маловажен случай“, както и несправедливост на наложеното наказание.

В съдебно заседание касационният жалбоподател [фирма]-гр.С., чрез адв.А., поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба Дирекция „Инспекция по труда“-С., чрез юриск.Х., оспорва жалбата. Претендира за юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд-София-град, XI касационен състав, като взе предвид посочените в жалбата касационни основания, становищата на страните и установената от районния съд фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК във вр. с чл.63, ал.1 ЗАНН и е процесуално допустима. По съществуто ѝ, във връзка с конкретно сочените в нея касационни основания и предвид предмета на касационна проверка съгласно чл.218 АПК във вр. с чл.63, ал.1 ЗАНН, административният съд взе предвид следното:

С обжалваното решение Софийски районен съд е потвърдил Наказателно постановление №22-006604/10.04.2020г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на касационния жалбоподател [фирма] -гр.С. на основание чл.416, ал.5 във вр. с чл.414, ал.3 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 3000лв. за нарушение по чл.61, ал.1 КТ, за това че [фирма] в качеството на работодател не е сключило трудов договор със С. С. Д., който на 15.01.2020г. към 22:45ч. при извършена проверка в МОЛ „П.“, [улица], за почистването на обекти в който [фирма] има сключен договор, е заварен да полага труд като хигиенист-машинист, с декларирано с положен подпис на работниците и служителите от обекта работно време от 22:00 часа – 6:00 часа. Трудов договор със С. С. Д. е сключен на 16.01.2020г.

Във връзка с основния спор по делото – дали към момента на проверката С. С. Д. е полагал труд по трудово правоотношение, за да постанови решението си, с което е потвърдил НП, районният съд не е кредитирал показанията на С. Д., разпитан като свидетел, който е твърдял, че към момента на проверката не е полагал труд, а се обучавал и пробвал дали работата ще му хареса. За това районният съд е изложил съображения, че лицето е в трудови правоотношения с дружеството, поради което е предубедено; показанията му, че след като е пробвал работата на 15.01.2020г., не е започнал /като това е станало няколко месеца по-късно/, се опровергават от представения подписан от него трудов договор от 16.01.2020г.; както и че едно лице не може да бъде допускано до работа, дори да се обучава, преди да има сключен договор. Преценката на първоинстанционния съда относно установените по делото релевантни факти не подлежи на касационен контрол, доколкото при обсъждането на доказателствата не е допуснато превратно тълкуване или вътрешно противоречие и непоследователност, каквито в случая касационният съд не констатира. Изводите на съда в смисъл, че С. Д. е полагал труд по трудово правоотношение, са направени при спазване на изискването по чл.305, ал.3, пр.II НПК във вр. с чл.84 ЗАНН след преценка на всички доказателства по делото - гласни и писмени и по вътрешно убеждение.

Предвид горното касационният съд споделя извода на районния съд за извършено нарушение по чл.61, ал.1 КЗ, според който трудовият договор се сключва между работника и работодателя преди постъпването на работа.

Относно размера на наложеното наказание, за работодател, който наруши чл.61, ал.1 във вр. с чл.414, ал.3 КТ е предвидена имуществена санкция в размер от 1500 до 15 000лв. В жалбата се сочи като касационно основание несправедливост на наложената санкция от 3 000лв., потвърдена от районния съд. Съгласно чл.27, ал.2 ЗАНН, при определяне на наказанието се вземат предвид тежестта на нарушението, подбудите за

неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя. В наказателното постановление и в решението на СРС са изложени мотиви относно определения конкретен размер на санкцията. Не се опровергава обаче твърдението на касатора и видно от представения списък на заварените да полагат труд работници, подписан от Д., денят на проверката – 15.01.2020г. е бил неговия първи работен ден във „В. С.“, докато за всички останали работници е посочено че работят от около месец; като работното му време е от 18ч., т.е. след края на това на администрацията. Това обстоятелство, което не е съобразено от районният съд, настоящият съдебен състав приема за смекчаващо отговорността на касатора, поради което счита, че налагането на минималната санкция по чл.414, ал.3 КТ е справедливо и достатъчно за постигане на целите по чл.12 ЗАНН. По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН, Административен съд София – град, XI касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение №20092321/12.04.2021г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 10-ти състав, по НАХД №5374/2020г., като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 22-006604/10.04.2020г., издадено от директора на Дирекция “Инспекция по труда“- С., като НАМАЛЯВА размера на наложената на [фирма] на основание чл.416, ал.5 във вр. с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда за нарушение на чл.61, ал.1 КТ имуществена санкция от 3 000 на 1 500 лева. Решението не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.